

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 28.

14de juli 1900.

26de aarg.

Hille Emilie skal i butiksfjæs.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Wagners, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 77.

Jesús opvækker enkens søn af Nain.

"At tælle vore dage, det lærer du os, forat vi maa faa visdom i hjertet" (Salm. 90, 12).

I denne fortælling møder vi et ligfølge. Da bør vi stanse og være andægtige. I enkelte lande pleier man, naar et ligtog drager forbi, staa ganske stille med blottet hoved, indtil følget er draget forbi. Det er en pen skik. Det er tegn paa uopdragenhed og letsindighed, naar nogen ved en ligbegjængelse bærer sig ad, som om det var en ligblid ting.

Enhver baare taler alvorlige sandheder til os. Enhver baare siger til os: Kom ihu, at ogsaa du skal dø. Og døden er ikke at spøge med. Se paa vor fortælling. Der staar, at en døds blev baaren ud, som var en enkens eneste søn. Døden havde besøgt det hjem engang før. Den gang havde den taget bort husets forsørger, manden selv. Det var et tungt slag for enkten. Men saa havde hun endnu sin søn tilbage. Han blev hende nu saa meget kjærere. Hun har visse glædet sig midt i sorgen ved tanken paa, at sønnen skulde blive hendes alderdoms trøst og hjælp. Saa kommer døden engang til. Hvis den nu endda havde taget hendes gamle, udslidte liv. Men nei, den greb efter det unge, friske, kraftige liv. Sønnen maatte følge med denne gang. Ikke sandt? Døden er grusom; den griber som iblinde; snart tager den far og mor, snart søn og datter; snart en ung, snart en gammel; snart en midt i manddoms-alderen.

Med døden følger sorg og klage. Den er ret en fiende af alt menneskeligt. Det er heller ikke rart. Den kom ind i verden formedelst synden, og saa trængte den igjennem til alle mennesker, fordi de syndede alle. Døden er syndens sold eller betaling. Derfor strider vor natur imod døden og vil ikke dø. Derfor har man til alle tider søgt at finde et middel mod

døden. Og det er ikke bare døden, man er bange for. Men efter døden kommer dommen. Vi maa møde Gud som vor dommer. Vi maa aflægge regnskab for, hvordan vi har levet det liv, som Gud her gav os, om vi har brugt det ret efter Herrens vilje, eller om vi har levet i ulighed mod Gud og tjent synden. Vi forstaar derfor, at døden maa være en alvorlig ting.

Er der da nogen, som kan frelse fra døden? Hør, hvad der staar i fortællingen. Da Jesús mødte ligfølget og saa den grædende enke, siger han til hende: græd ikke. Det maatte lyde underligt for hende, som vidste, at hun havde saa god grund til at græde. Kanskje andre havde talt ligedan til hende og paa den maade søgt at trøste hende. Men deres ord havde været tomme og trøstesløse. Saa er det med al menneskelig trøst mdd døden. Kun den kan trøste os mod døden, som kan sige til os: Frygt ikke for døden. Den skal ikke stæde dig og dine. Jeg er dødens herre. Jeg vil ride bittet fra døden og give eder det tilbage, I skal atter forenes i liv og glæde. Hvem har denne magt. Vi ser det af vor fortælling. Jesús sagde ikke blot til moderen: græd ikke! men han sagde til den døde: unge mand! Jeg byder dig, staa op! og den døde reiste sig og begyndte at tale, og Jesús gav ham tilbage til hans moder. Se det var trøst, som forsløg.

Men gjør da Jesús noget saadant nu? Er det ikke saa, at naar vore dør, maa vi ikke blot bære dem ud, men ogsaa lægge dem ned i graven, og der blir de liggende? Jo, det er sandt. Men vilde det igrunderen være nogen videre trøst for os, om vore kjære blev kaldte tilbage til dette dødelige liv? Da maatte de jo atter dø, ligesom denne enkens søn atter maatte dø. Det, som var denne enkens store trøst var jo heller ikke det, at hun fik sin søn tilbage til dette liv; men at hun havde fundet en, som havde magt over døden. Nu vidste hun, hvem hun skulde holde sig til, baade naar hun selv skulde dø, og naar sønnen igjen blev kaldt bort.

Og det har Jesús med denne begivenhed lært ogsaa os. Han er herre over døden. Og de, som tror paa ham, skal ikke stædes af døden, men have det evige liv.

Dog engang vil Jesús gjøre med os alle, hvad han gjorde med enkens søn. Han vil vække os op fra de døde. Da skal alle de, som er i grabene, høre Guds søns røst. Da skal alle de, som i døden har troet paa ham som sin frelser træde frem med forklarede legemer, lig Jesu eget

legeme. De skal ikke dø mere, men indgaa til libet.

D tænk naar engang samles skal
de frelstes menighed,
af alle folkeslegters tal
i himlens herlighed.

O Gud, hvad er din naade stor!
Og alle til dig drag,
at vi kan staa blandt frelstes kor
paa denne høitidsdag.

En aandelig opvækkelse.

En troende enke levede igjen med sin eneste tre aar gamle søn. Hun strævede haardt for søden, og barnets opdragelse laa hende tungt paa hjerte. "Hvad mon der skal blive af dette barn?" tænkte hun ofte, naar hun merkede den onde natur ytre sig i gjenstridighed og egenraadighed, og saa bad hun til Gud baade med og for ham. Sønnen var kommen saa vidt til alder, at han kunde ventes at blive sin moder til støtte; men nu faar den arme moder større sorg end nogen sinde før. Den begavede og vakre yngling hengiver sig trods moderens inderlige formaninger til skyndens og verdens væsen og iler afsted paa fortabelsens vei. Aandelig bæres han af de vildeste lystre og begjærigheder paa ubudeligheds baare mod den evige døds grab. Den arme moder følger grædende efter ham og søger med mange taarer og bønner at faa sin søn reddet. Troende venner tager del i moderens sorg og beider med hende, at Herren i naade vil gengive hende det tabte barn. Hun opgiver ikke haabet om sin søns frelse. Men sønnen drager, fjed af moderens idelige bønner og formaninger, udenlands, langt bort fra hjemmet og sin moder og endnu længere bort fra sin himmelske fader. Kun sørgelige efterretninger høres om ham. "Min søn, min søn!" lyder det uafslælig i moderens hjerte, og taarebrød er hendes daglige kost.

En dag som moderens hjerte var nær ved at brikke, og hun forsøger at kaste sin sorg paa Herren, "høntedes han inderlig over hende." Det var som en stemme hvistede i hendes øre: "Græd ikke." Hendes taarestrøm stansede, og lettet og glad reiste hun sig fra bønnen. Et ømt og levende haab gjennemstrømmede hendes hjerte, og dette sad fast derinde, mens sønnen endnu længe lod vente paa sig.

En aften sidder enken ensom, læsende i sin bibel. Bludselig banker det sagte paa døren, og straks derefter har den sørgende moder sluttet sin taarsøn, sin kjære Johannes, i sine arme. Hendes glæde i dette øieblik lader sig ikke beskrive. Hun kunde næsten ikke fremstamme et Ord paa længe. Da de siden kom til ro og kunde tales ved om Herrens underlige førelser med dem begge, bragte de i erfaring, at sønnen var bleven oppvakt af den aandelige dødsføyn netop paa den tid, da moderen havde faaet hin underbare trøst og forvisning om hønhørelse. Siden fandt han ikke længer fred i skynden; men ligesom omringet af de før foragtede bønner og formaninger søgte og fandt han nu fred ved forsets fod.

Den glædelige begivenhed rygtedes i omegnen, og de, som før havde sørget og grædt med den arme kvinde, de prisede nu Gud, som saa naadig havde besøgt hendes hus. Et Guds under var steet, ligesaa stort som det, der stede med enkens søn af Nain.

En strævsom kar.

Mandag er min frihedsdag,
tirsdag har jeg gode stunder,
onsdag ser jeg mig omkring,
torsdag gaar jeg rundt og grunder,
fredag gjør jeg, hvad jeg vil
lørdag stunder helgen til, —
og saa er ugen ude.
Snip, snap, snube!

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

(Slutning.)

Det var ham, som hentede eggene ind, gav fjærtræet mad og jagede katten væk, naar kyllingmor tog sig en spadseretur med sine smaa. Undertiden satte Herman sig ind i huset til hønsene og sang for dem, og naar de ikke vilde lystre ham, truede han hele forsamlingen med en lang fjed.

En af hans største fornøielser var at tage en kurb bhg paa armen og gaa foran dyrene tunet rundt, krybe under laabebroen og smyge sig ind mellem stabburet og trappen, mens fugleskotten ufortrødent dilte i hans spor, kaglede og hoppede og aldrig blev kloge nok til

Hlodhest.

at skjønne, at de ingenting fik, før han var kornet til deres eget indgjærde, hvor de maatte holde sig undtagen den stund, de slap fri hver dag.

Ved siden af tjørerne nærede Lulla og Katrine et sterkt sværmeri for grisene; — aa ja, det var nok egentlig deres ynglinge.

"De føler sig mest i slegt med dem", paastod studenten, naar han saa de to løbe affted for at hjælpe pigen med at give dem mad.

Negtes kan det heller ikke, at begge de smaa damer ofte viste sig med en rødbrun, som minde om de indfødte i Afrika, og at de følte sig meget forurettede, naar man uden videre brugte soamp og haandklæde paa dem.

"Børn skalde ikke vaskes for ofte", erklærede studenten ved en saadan leilighed. "Dere gnider al huden af dem."

Dg saa kom han med en lang strøne om, hvordan barnepigen i hans unge dage havde øbset sig med sæben paa ham, at kjøbmanden maatte have dobbelt saa stort oplag som ellers, og tilslut vandrede den vordende student omkring med ansigtet fuldt af strubsaar.

Dette fremfaldte straks en levende protest fra barnepigen; for de havde fremdeles den samme, og hun kunde ikke lade være at rense sig for den slags bestyrelser, endda hun var saa vel vant til studentens tøv og i grunden godt vidste, han bare sagde slikt for at erte hende.

Katrine havde fra først af med stor glæde taget mod hans mellemkomst; men da hun skjonte, at Agnete følte sig stødt, svigtede hun straks sin forbundsælle og optraadte saa kraftig til fordel for barnepigen, at broderen tog benene fat, idet han erklærede, at utafnemmeligere væsener end unge damer fandtes ikke i hele verden.

Alligevel var han straks parat, da smaa-pigerne en halv times tid senere vilde have ham til at lave en "hjælpe", hvilket han udførte ved at forsyne de største kongler med tre ben af brugte fyrstikker, mens de almindelige tjør maatte nøje sig uden.

Studenten var i det hele taget smaa-pigerne bedste legetamerat. "De er næsten ligesaa glade i mig som i grisene", plejede han at sige. "Skjont de kommer nu aldrig med mad til mig, da", tilføjede han en dag, idet han satte op en høist forurettet mine.

"Pas dig, du", lo fru Steneren, "ellers bliver det til, at Helga fylder pottespandet med skyller og bader dig."

"Maa, du store min!" udbrød studenten og skar sliige ansigter, at smaa-pigerne hvinte af fryd, og Katrine havde sikkert sat igjennem, at de skalde traktere ham med grisebrødder, hvis der bare kunde blebet tid til det; men dette var sidste eftermiddag, grøssererens blev paa prestegaarden; næste morgen skalde de drage til Brukaas igjen.

Om aftenen havde smaa-pigerne travelt med at dele fjøsets indhold, og de kom ikke op at trætte mere end en gang, nemlig i anledning af den største to, som begge vilde have paa sin part.

Heldigvis var studenten nær nok til at høre gjenklagen af stridens hebe, hvorpaa han fik mæglet fred mellem de krigsførende magter saaledes, at Helga beholdt alle hjælpetjørerne, mod at han høitidelig forpligtede sig til at finde nogle rigtig store kongler og sætte ben paa, naar de kom til Brukaas.

Saa var da alt den skjønne enighed og venstabelighed, og da Katrine næste morgen tjørte ud af gaarden, stod Lulla tilbage med "Nase og Kari" paa armen og saa ud, som om hun havde mest lyst til at sturte.

Dgsaa de øvrige følte afftedens smerte, og hele formiddagen gik prestegaards-gutterne og slang i dørene og vidste ikke, hvad de skalde tage sig til.

* * *

Da vognene med det hjemvendende selskab tjørte ind paa Brukaas, stod en høj mand ude paa svalen og røgte af en lang pipe.

Ved nærmere efterhyn viste det sig, at det var grøssererens, som ubentet havde faaet anledning til at tage ferier otte dage før bestemmelsen, hvorfor han straks besluttede at overraske kone og barn.

Han var ankommen for en time siden og stod just og studerede paa at faa fat i en høbog og reise affted og lede efter sin letsinde familie, der drog afgang som et andet fantesølgende istedenfor at holde sig pent ved huset, forklarede han, idet han søgte at redde sit hvide skjortebryst fra fuldstændig ødelæggelse under Katrines stormende omfavnelser.

Solger var ogsaa glad over papas ankomst; men ved synet af ham gik det pludselig op for gutten, at halvdelen af ferierne var gaaet, og om tre uger skalde de pakke sammen og reise fra herlighederne paa Brukaas.

"Gid jeg kunde være her bestandig", sagde han i en trist tone, da han og Leiv en stund

efter laa og spiste blaabær i skogholtet ovenfor gaarden.

"Na, det blev du snart lei", mente den anden.

"Men kunde du ikke være, fordi om forældrene dine reiser?" spurgte han lidt efter.

Holger rystede paa hovedet. "Det gaar ikke an for stolen."

Leiv taug. Han stjønte nok, at klokkeren i bygden ikke var god for at lære Holger halvdelen af det, han maatte kunne for at blive student; men saa fik han en lys ide.

"Du kan da blive til først i september, ved jeg!" udbrød han ibrig. "Da kommer de fra fjeldet ned til hjemstulen, og saa faar jeg bestandig følge med kløvhestene did!"

Dette fremtidsbillede tiltalte Holger i den grad, at han sieblittelig for op fra sin bærtue og satte i fuldt frsprang ned mod stuen for at bede om lov.

Grosserereren stod lige udenfor døren og pratede med manden paa gaarden, da gutten kom styrten og fremførte sit erende saa hæseblæsende, at de ikke stjønte et muk af det, før han efter faderens forslag havde pustet ud lidt og saa gjentog det paany.

"Det spør's, om nogen vil have en sliig bildstjring at passe, naar hverken mama eller jeg er her til at holde dig i orden", svarede Steineren og strøg ham over kindet.

"Na, det bliver vel altid raad med det", mente Brukaas'en smaaleende.

"Ja, ja, vi faar se, dersom —" Holger hørte ikke mere; han var alt paa tilbageveien for at melde Leiv, at han sikkert fik lov; det havde han godt stjønt paa papa.

Tiben viste ogsaa, at han havde gjettet ganske rigtig; for da grossererens kjørte fra Brukaas, stod baade Leiv og Holger ved det aadne led og svingede med huerne.

Sturen skulde netop begynde nu, og den lille hngut var uhyre stolt over at faa kjøre det ene fornlæs efter det andet fra ageren og bort til laabebroen; han blev saa sliint til at læse ogsaa, at det var et rent syn, og 2den september drog begge de to kamerater opover til hjemmesæteren i følge med en kløvhest, som skulde hente smør og prim; — men den sjelbturen faar vi høre om en anden gang!

Historien om den falske fragtemand.

Vor barne pige hed Tobine. Hun havde rødt haar, vakre blaa øine og skinnende hvide tænder, som hun viste, naar hun lo; og det gjorde hun næsten bestandig.

For Tobine eiede et uopslideligt humør, der til og med holdt ud, naar jeg kom storhlyende ind, fordi jeg var faldt i en dyb sølephit og bleven vaad tvers igennem, saa hun matte bytte paa mig fra top til taa, endda det bare var en halv time siden, hun vel havde faaet mig op af sengen og i klæderne.

Sure ansigter saa man sjelden paa barnekammeret hos os; for det var akkurat, som om der bestandig fulgte moro med Tobine, saa man blev snart kjed af at sidde og være grættet.

Selvsølgelig elskede vi vor barne pige af hele vort hjerte; det kan vel ingen undres paa, efter hvad jeg her har oplyst.

Men saa habede vi til gjengjæld den lille brøstfuldrede fragtemand, som nu i de sidste tre aar havde hugget ved for os, og som aldrig tog mere end halv betaling, endda han brugte dobbelt saa lang tid paa en favn af vor ved som af andres; det havde jeg selv hørt far sige til mor.

"Preslen skal have det for det," sagde han bestandig, naar far kom ud og betalte ham, og det syntes jeg var svært pent af ham dengang; men siden er jeg kommen til at tænke paa, at det nok egentlig var for Tobines skyld, at Bertel fragtemand huggede saa billig.

Han blev bestandig trakteret med en kop kaffe om eftermiddagen, og da sad han ganske taus og stirrede paa Tobine, naar han kunde komme til, uden at de andre saa det, og det var ikke at undres paa, for det var ikke alle, der havde sliig vakker barne pige som os, noget, vi i høi grad følte os stolte over.

Fra først af likte vi svært godt Bertel fragtemand, som hjalp mine brødre at spikke studer og forærede mig en mand, der sagede, naar man skruede ham fast paa bordet og gav ham et forsvart dunkt i hovedet.

Men en dag hørte vi, at kottepigen spurgte Tobine, naar hun skulde have brølup med Bertel; og fra den stund var vor fordoms den forvandet til en farlig finde, der gik og lurede paa at tage barnepigen fra os.

(Fortf.)

Flodhesten.

(Med billede.)

Flodhesten lever i de store floder i det indre af Afrika; i gamle dage fandtes den ogsaa i Egypten, men der er den nu forlængst udryddet.

Man maa ikke af dens navn bringes til at tro, at den har nogen lighed med en hest; nei skal man sammenligne den med nogen af vore dyr, maatte det nærmest blive med et stort nættet svin. Den hører til de saakaldte tykhubede dyr og er saaledes i slegt saavel med svinene som med næshornet og elefanten, men ingen af dem er dog paa langt nær saa plumpt bygget som flodhesten. Den er længere end elefanten, men har kortere ben end denne; benene er ikke mere end to fod høje, og bugen hænger saa dybt ned, at den slæber mod jorden, naar dyret løber over sumpig grund. Hvor forfødelig kraftige disse korte ben maa være, som kan bære en saa vældig krop!

Som man vil kunne forstaa, er flodhesten et alt andet end smukt dyr, og dens skønhed forøges just ikke ved, at dens hud næsten mangler enhver haarbedækning og har en lobberrød farpe med en del brunlige og graalige pletter.

Flodhesten er flink til at svømme og opholder sig om dagen mest i vandet, men om natten gaar den iland for at æde; man kan da se de store spor, som den efterlader paa sumpige steder — huller saa tykke som træer, og det er ikke smaatterier, det svære dyr kan æde; dens uhyre mund udfører næsten en slaamaflines gjerning, naar den har spist af en græsslade; den efterlader en hel vei i det afbidte græs.

Den lever af planteføde — mest siv, vandplanter og græs — og er ikke farlig for menneskene, naar man lader den være i fred; men har man angrebet og saaret den, vil man let faa merke, at den er en modstander, som ikke er at spøge med.

Flodhestene var blandt de dyr, som romerne hentede hjem fra Afrika og hjempe med paa circus. Det er mærkeligt, hvorledes det kunde lykkes dem at faa dem til Rom; men ikke faa af disse dyr har

fundet døden i romerrigets hovedstad for at fornøje den forlystelsessyge bys indvaanere.

Flodhesten omtales ogsaa i det gamle testamente og kaldes der behemot.

I aaret 1850 fik man den første flodhest til dyrehaven i London, og den vakte saadan interesse, at de besøgendes antal fordobledes. Men det havde ogsaa kostet stor møie at faa fat i den og ført den til England. Man havde faaet vicelongen af Egypten til at love at skaffe et af de vældige dyr, og han sendte da en hel afdeling soldater og øvede jægere til Nubien. Det lykkedes disse paa en ø i den hvide Nil at fange en tre dage gammel flodhestunge. Den var ikke større end, at en af jægrene kunde bære den ombord paa fartøiet. Men i hine tider var det tungt at komme frem. Der gik sels maanedes, før man naaede Kairo med dyret, og reisen til England maatte gjøres i en dertil særlig bygget dampbaad, i hvis skibrum der var indretet et stort vandbassin, hvori flodhesten opholdt sig underveis.

Opl. paa gaader i nr. 26.

Bogstavgaader: I. Medlenburg.

II. Kristiansand.

Billedgaade: Nordishavet.

Bogstavgaader.

I.

1 2 3 5 er et husdyr. 2 3 5 faar vi frakke varme Lande. 4 5 7 2 6 7 er et pigenavn. 6 7 5 6 2 3 8 er et pigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 er en by i Norge.

II.

2 3 er et træ. 2 3 4 et farligt dyr. 5 6 7 en fugl. 8 7 5 et pigenavn. 5 6 7 3 8 6 9 ogsaa et pigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 er et landskab i Frankrig.

